

Sherlock Holmes was een beroemde Engelse privédetective. Hij heeft niet echt bestaan. Maar de schrijver Arthur Conan Doyle kon zo goed schrijven, dat veel mensen dachten dat hij wél echt bestond.

Sherlock Holmes begon zijn werk als detective ongeveer 150 jaar geleden in de stad Londen, samen met zijn vriend, dokter Watson. De manier waarop Holmes aanslagen en moordzaken oploste, heeft hem over de hele wereld beroemd gemaakt. Zelfs nu nog worden er steeds nieuwe films over zijn speurwerk gemaakt.

De twee zaken waarover je in dit boek kunt lezen, zijn de meest vreemde zaken die Sherlock Holmes ooit heeft opgelost.

Het eerste verhaal

De gespikkelde band

Vroeg op

Het is halfzeven in de ochtend.

Sherlock Holmes schrikt wakker van de bel. Hij zit rechtop in bed als de bel weer gaat.

‘Ja, ja, ik kom eraan’, mompelt hij.

Vlug trekt hij zijn ochtendjas aan en haast zich naar de voordeur.

Er staat een vrouw voor de deur.

Ze is helemaal in het zwart gekleed.

Zelfs voor haar gezicht hangt een zwarte sluier. Ze wil vast niet herkend worden, denkt Sherlock.

‘Goedemorgen, mevrouw,’ zegt hij, ‘u heeft me wakker gebeld. Wat is er?’

‘Ik ... ik ... ik ...’, stottert de vrouw.’

Dan begint ze te trillen.

Sherlock ziet dat er iets ernstigs aan de hand is.

‘Komt u maar binnen.

Ik maak eerst een kop koffie.

En dan vertelt u waarom u mij zo vroeg in de ochtend wilt spreken.'

Hij brengt de vrouw naar de woonkamer.

Als ze zit, tilt ze haar sluier op.

Sherlock ziet een bleek gezicht, met grote schrikogen.

Haar bruine haar is al grijs aan het worden, maar toch ziet ze er nog niet zo oud uit.

Hij denkt dat ze een jaar of dertig is.

'Wacht hier maar even', zegt hij vriendelijk. 'U wilt toch wel koffie?'

De vrouw heeft nog steeds niets gezegd. Ze knikt alleen maar met haar hoofd.

Sherlock loopt naar de keuken en zet water op.

Dan loopt hij naar de kamer van Watson en maakt hem wakker.

'Wat is er?' Watson kijkt zijn vriend slaperig aan. 'Ben je ...?'

'Nee, ik ben niet ziek. Ik ben net uit bed gebeld door een vrouw.

Ze zit beneden en lijkt heel erg bang.
Zo bang dat ze niet uit haar woorden kan komen.
Ik hoop dat ze van een kop koffie opknapt en kan zeggen waarom ze hier is.
Kom je ook beneden?
Dan kun je horen wat ze te vertellen heeft.
'Natuurlijk kom ik', zegt Watson, terwijl hij uit bed stapt.
'Je maakt me nieuwsgierig.'

Als Sherlock Holmes even later met de koffie de kamer binnenkomt, zit de vrouw nog steeds in elkaar gedoken op de stoel.
'U rilt helemaal, zie ik. Heeft u het zo koud?'
'Ik ril niet omdat ik het koud heb', fluistert de vrouw.
'Waarom dan wel?'
'Omdat ik bang ben, meneer Holmes, heel erg bang.'
Op dat moment komt Watson de kamer in. De vrouw trekt onmiddellijk de sluier weer over haar hoofd.

‘U hoeft niet te schrikken, mevrouw’,
stelt Sherlock haar gerust.
‘Dit is mijn vriend Watson.
Ik werk altijd met hem samen.
Hij mag alles horen.
Wat u aan ons vertelt, blijft geheim.’
Langzaam tilt de vrouw de sluier weer op.
Ze kijkt van Watson naar Sherlock, naar
Watson en weer naar Sherlock.
Dan knikt ze en doet haar sluier af.

‘Zo, en vertel nu eens wat er aan de hand
is’, zegt Sherlock Holmes als ze alle drie
hun koffie op hebben.

De gespikkelde band

'Ik ben Hellen Beek', begint de vrouw.

'Ik woon bij mijn stiefvader.

Die heet Ron Rood.'

Watson kijkt verbaasd op.

'Ron Rood, die woont toch op dat enorme landgoed Roodenburg?'

'Ja, klopt. Daar woon ik ook.

Vroeger was de familie Rood heel erg rijk.

Maar nu ...

Van al het geld is niets meer over.

Het ene familielid na het andere verloor zijn geld met gokken.'

Watson knikt.

'Ja, ik weet dat bijna iedereen van die familie verslaafd was aan gokken', zegt hij.

'Vooral de twee broers van Ron hebben veel geld verloren.

Maar die zijn toch al dood?'

'Ja, mijn stiefvader is de enige van de familie die nog leeft.

Hij trouwde tien jaar geleden met mijn moeder.

Ik denk niet uit liefde, maar omdat zij zo rijk was.

Mijn moeder, mijn zus en ik zijn toen bij hem in dat grote huis komen wonen.'

Hellen is even stil.

Ze staart voor zich uit.

Denkt ze aan haar moeder?

Of aan iets anders?

Sherlock haalt intussen een pijp uit zijn jas en begint er tabak in te stoppen.

'Acht jaar geleden,' gaat Hellen verder,

'ging mijn moeder dood.

En toen is het begonnen.

Och, meneer Holmes', roept ze ineens uit.

'Helpt u me toch! Ik word gek van angst.

Maar er is niemand die me gelooft.

Ze denken allemaal dat ik dingen verzin ...

Dat ik spoken zie ...'

'Kalm maar, Hellen', zegt Holmes rustig.

'Wij geloven u echt wel.

Vertel maar verder. Wat gebeurde er na de dood van uw moeder?'

‘Mijn stiefvader ging ineens heel vreemd doen. Hij sprak haast niet meer ...
Hij wilde de burens niet meer zien ...
Hij wilde eigenlijk niemand meer zien.
Wekenlang sloot hij zich op in huis en maakte ruzie met mijn zus en mij.
En dan ineens was hij weer een hele tijd weg. Dan zwierf hij met een stel zigeuners door het land.

Dat is nog niet het ergste. Hij heeft een vreselijke hobby: wilde dieren.
Hoe hij aan die beesten komt, weet ik niet, maar we hebben al van alles in huis gehad: een panter, een tijger, apen, slangen ...
Af en toe laat hij zo'n wild dier gewoon loslopen in de tuin.

Ik durf dan niet meer naar buiten.
En de hele buurt is natuurlijk bang.
Er komt nooit meer iemand op bezoek bij ons.’

‘Tja, dat kan ik me voorstellen’, zeggen Holmes en Watson tegelijk.

Hellen schuift met vochtige ogen zenuwachtig heen en weer op haar stoel.

‘Maar het allerergste heb ik nog niet verteld’, fluistert ze hees.

‘Mijn zus Juul ... ze is twee jaar geleden gestorven.

Zomaar ineens was ze dood.

En niemand wist hoe dat kwam.

Alleen ik ... ik ...’

Hellen begint nu hard te huilen.

‘Huil maar even hoor, dat geeft niet’, troost Sherlock.

Hij steekt zijn pijp op en gaat met gesloten ogen zitten roken.

Hij denkt na.

Als hij merkt dat Hellen gekalmeerd is, zegt hij: ‘Wat wilde je net gaan vertellen? Ik ben daar wel heel nieuwsgierig naar.’

‘Mijn zus wilde gaan trouwen’, vertelt Hellen dan.

‘En toen mijn stiefvader dat hoorde, zei hij niet veel.

Maar twee weken voor haar trouwdag gebeurde het.

Ik zie haar nog de kamer uitkomen.’

‘Hellen, vertel alles alsjeblieft zo precies mogelijk.’

‘Ik zal het proberen.’

Het was avond.

Mijn stiefvader was al om een uur of acht naar zijn slaapkamer gegaan.

Mijn zus en ik gingen wat later.

We gingen allebei naar onze eigen kamer, maar Juul kwam al na een paar minuten naar mij toe.

Ze vertelde me dat het zo stonk naar sigarenrook in haar kamer.

Die rook kwam uit de kamer van onze stiefvader.

Er zit namelijk een rooster in de muur tussen zijn en haar kamer.

Juul en ik hebben toen wat zitten praten en om een uur of elf is ze weer naar haar eigen kamer gegaan.

Toen ze bij de deur was, bleef ze ineens staan.

Ze keek om en vroeg me of ik ’s nachts ook wel eens iets had horen fluiten.

“Nee, nog nooit”, zei ik.

“Hoezo, jij dan wel?”

“Ja, ik wel”, zei ze.

“Ik word er de laatste dagen steeds wakker van. Om een uur of drie.

Ik heb geen idee waar dat gefluit vandaan komt. Misschien van buiten, misschien uit de kamer van onze stiefvader of uit de gang. Heb jij echt nooit iets gehoord?”

“Nee”, zei ik. “Misschien droom je het.”

“Ja, wie weet”, zei ze.

“Het is ook niet zo belangrijk.”

En toen ging ze weer naar haar eigen kamer.

Ik hoorde haar de deur op slot doen.’

‘De deur op slot?’ Sherlock kijkt Hellen verbaasd aan.

‘Waarom deed ze de deur op slot?’

‘Dat deden we altijd.

Je wist nooit of er ’s nachts een wild dier door het huis liep.

Ik doe nog steeds elke nacht de deur op slot.’